ΕΤΟΣ Α'. Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἰουνίου 1893 Πέμπτη ΑΡΙΘ. 16

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΡΩΤΟΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

Εἰς μεγαλοπρεπὲς δωμάτιον καλλωπισμοῦ, στολισμένον ἐκ μεταξωτοῦ, χρώματος τριανταφύλλου μὲ χρυσᾶ ἐπιρράμματα, λεπταὶ εὐωδίαι πληροῦσαι τὴν ἀτμοσφαῖραν ἐξήγειρον τὰς αἰσθήσεις.

Νωχελῶς καθημένη, ἢ μᾶλλον πλαγιασμένη σχεδὸν ἐπὶ χαμηλοῦ σοφᾶ ἡ κόμησσα δὲ Μωλεόν, ἔβλεπε μὲ βλέμμα ἀπαθές, τὸ ὁποῖον οὐδὲν αἴσθημα ἐφανέρωνε, τὸν ὡραῖον γλύπτην Πέτρον Δενίς, γονατιστὸν ἔμπροσθέν της καὶ παρακαλοῦντα.

Πρὸ δύο περίπου ἐτῶν ἐπαίζετο μεταξὺ τῶν δύω τούτων ὄντων παιγνίδιον ἔρωτος, σκληρὸν ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀκατανίκητον ἀφ' ἑτέρου.

Ὁ Πέτρος, κατορθώσας μὲ τὰς μικρὰς προσπαθείας ν' ἀποκτήσῃ φήμην ἐπιφανοῦς γλύπτου καὶ περιουσίαν, συνήντησεν ἡμέραν τινὰ τὴν κυρίαν δὲ Μωλεὸν εἰς κοινὴν τινὰ αἴθουσαν.

Ἀντήλλαξαν ἰδέας τινὰς ἐπὶ τῆς τέχνης. Μαγνητικαί τινες λάμψεις, ὑπεκφεύγουσαι ἐκ τῶν καστανῶν βλεφαρίδων τῆς κομήσσης ἤρκεσαν ν' ἀνάψωσι τὴν καρδίαν τοῦ γλύπτου. Ἡ κόμησσα ἄλλως τε, ἐδικαίωνε τὴν διὰ μόνης τῆς θέας της ἀναφυεῖσαν ταχεῖαν ταύτην μεταμόρφωσιν.

* * *

Καίτοι ὁ Πέτρος Δενὶς, εἰς τὰ γόνατά της, τῇ ἐπαναλάμβανε δι' ἑκατοστὴν φορὰν πρὸ ἑνὸς ἔτους ἡδυτάτους καὶ πυρέσσοντας λόγους ἔρωτος, τοὺς ὁποίους αὕτη ὠνειροπόλει μένουσα μόνη, ἐν τούτοις, ἐφαίνετο ἀπαθὴς καὶ ὑπεροπτικὴ, ἀλλ' ἄνευ περιφρονήσεως.

— Δὲν τὸ ἐννοεῖς τῇ ἔλεγεν ὁ γλύπτης σὲ ἀγαπῶ, Ἰωάννα, σὲ λατρεύω.

Ὁμίλησον, σὲ παρακαλῶ, ποῖον τεκμήριον τοῦ ἔρωτός μου σοὶ χρειάζεται;

Ἔμεινε σιωπηλὴ χαίρουσα κρυφίως ἐκ τῆς ταραχῆς, τὴν ὁποίαν τῇ ἐπροξένει ἡ φωνὴ αὕτη μὲ τοὺς παθητικοὺς τόνους, ἔπειτα φωτισθὲν αἰφνιδίως τὸ βλέμμα της ἐβυθίσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ γλύπτου μέχρι τοῦ βάθους τῆς ἀγωνιώδους ψυχῆς του.

— Ἐγέρθητι, φίλε μου, τῷ εἶπεν ἡσύχως, καὶ πίστευσον ὅτι ὁ εἰλικρινὴς ἔρως σου δὲν μοὶ εἶναι ἐντελῶς ἀδιάφορος.

Ἔπειτα ἅμα οὗτος ἐκάθησε πλησίον της, ἐπανέλαβε.

— Πρὸ ὀλίγου μοὶ προσέφερες τὴν ζωήν σου, ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ἀνάπης μου.

Καλὰ λοιπόν, κρατῶ τὸν λόγον σου, διακινδύνευσον ταύτην διὰ νὰ εὐχαριστήσῃς μίαν ἰδιοτροπίαν μου καὶ τότε θὰ σὲ ἀγαπήσω.

Τί πρέπει νὰ κάμω; διάταξον, εἰμὶ ἕτοιμος δι' ὅ,τι θελήσῃς.

— Ἰδού . . .

Ἀλλ' ἐν πρώτοις συγχώρησόν με. Εἰξεύρεις ὅτι εἶμαι ἰδιότροπος, παράλογος, λέγουσιν, ἐνίοτε· ἴσως θὰ φανῶ σκληρά, ἀπαιτοῦσα παρὰ σοῦ δεῖγμα ἔρωτος πολὺ ἐπικίνδυνον.

— Ὁμίλησον ἄνευ περιστροφῶν, σὲ παρακαλῶ, ἀπήντησεν ὑπερηφάνως ὁ Πέτρος.

— Καλά. Ἐπεθύμουν νὰ σὲ ἴδω εἰσερχόμενον εἰς κλωβὸν λεόντων.

Καίτοι ἡ παράλογος αὕτη ἐπιθυμία ἐξέπληξε τὸν γλύπτην, δὲν ἀπέδειξεν ὅμως τίποτε.

Καὶ ἡ κόμησσα, τῆς ὁποίας τὸ ἐταστικὸν βλέμμα προσηλώθη ἀπλήστως ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνακαλύψῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, οὔτε εἰς τὴν φωνήν του τὸ ἐλάχιστον ἴχνος δισταγμοῦ.

— Πολὺ καλά, ἀπεκρίθη ἁπλῶς· ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν θὰ ἐκπληρωθῇ ἡ ἐπιθυμία σου αὕτη. Ἕως τότε δὲν θέλω νὰ σὲ ἐπανίδω, θὰ σοὶ γράψω μόνον διὰ νὰ σοὶ προσδιορίσω τὸ μέρος, τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν ὅπου θὰ ἐκτελέσω τὴν ἰδιοτροπίαν σου. Καὶ ἀποφασιστικῶς ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν τοῦ καλλυντηρίου.

Ἡ ὑπεροπτικὴ γαλήνη, ἡ ἡσυχία αὕτη ψυχῆς ἑτοίμης πρὸς πᾶσαν θυσίαν δι' αὐτήν, συνεκίνησαν βαθέως τὴν ὑπερήφανον νεαρὰν γυναῖκα.

Μυστικὴ ἀγωνία ἔδηξε τὴν καρδίαν της. Ἐὰν ἀπέθνησκε; Παρ' ὀλίγον νὰ τῷ ἀπαγορεύσῃ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ἀνόητον τοῦτο στοίχημα, ἠθέλησε νὰ τῷ φωνάξῃ ὅτι τὸν ἠγάπα καὶ ὅτι ἡ δοκιμασία αὕτη τῇ ἦτο ἀρκετή.

Αἴσθημά τι ὑπερηφανείας τὴν ἐκράτησε καὶ ὅταν ἡ καρδία της ὑπερίσχυσεν ἦτο ἀργά. Ὁ Πέτρος Δενὶς ἀνεχώρει σφίγγων ἀμφοτέρας τὰς χεῖράς της καὶ λέγων.

— Ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν ἰδικός σου αἰωνίως ἢ ποτέ.

Τότε καθεσθεῖσα ἐπὶ τοῦ σοφᾶ μόνη, ἀνεκούφισε τὴν ἀδυναμίαν τοῦ πάθους της μὲ πικρὰ δάκρυα.

* *
*

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔλαβε ταχυδρομικῶς τὸ ἑξῆς λακωνικὸν ἐπιστόλιον

Κυρία

Αὔριον τὸ ἑσπέρας εἰς τὰς ἐννέα θὰ εἰσέλθω εἰς τὸν κλωβὸν τοῦ θηριοδαμαστοῦ Σὰν-Πιέτρο. Τὸ παράπηγμά του κεῖται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νελλύ, ἀριστερὰ τῆς λεωφόρου, πλησίον τοῦ θεάτρου Κοσερύ.

Ὅλως ἰδικός σου

Πέτρος Δενίς.

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ κόμησσα ἠσθάνθη συγχρόνως θλῖψιν καὶ χαράν. Εἰς τὰς μεγάλας καὶ τρομερὰς τύψεις τοῦ νὰ ἐκθέσῃ οὕτω, ἀπὸ ἁπλῆν ἰδιοτροπίαν τὴν ὕπαρξιν ταύτην, ἥτις ἔκτοτε τῇ ἦτο προσφιλής, συνυπῆρχεν ἡ ἄπειρος, ἐγωιστικὴ εὐχαρίστησις νὰ ἀγαπᾶται τοιουτοτρόπως.

Ἐν τούτοις ὑπεσχέθη εἰς ἑαυτὴν νὰ ἀγρυπνῇ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ γλύπτου.

* *
*

Ἐπὶ τέλους ἡ τρομερὰ ἑσπέρα ἔφθασεν. Ἀπὸ τὰς ὀκτὼ ἡ ἅμαξα τῆς κομήσσης ἐστάθη ὀλίγον μακρὰν τοῦ θηριοτροφείου. Πάραυτα, ὁ θεράπων, ἔχων διαταγὰς ἐκ τῶν προτέρων, ἔσπευσε νὰ δώσῃ εἰς τὸν θηριοδαμαστὴν φάκελλον, ἐσφραγισμένον, περιέχοντα θερμὰς συστάσεις, συνοδευομένας μὲ τραπεζικὸν γραμμάτιον πεντακοσίων φράγκων.

Ἰσχυρὸν ἐπιχείρημα, τὸ ὁποῖον ἔκαμε νὰ λάβωσι πᾶσαν προφύλαξιν ὅπως μὴ συμβῇ δυστύχημα ἀνεπανόρθωτον.

Ὁ θηριοδαμαστὴς μὲ ἐνδυμασίαν πολιτικήν, ἔσπευσε νὰ ἔλθῃ ὁ ἴδιος μέχρι τῆς ἁμάξης τῆς κομήσσης, ὅπως τὴν εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν γενναιόδωρον ἐπιστολήν της. Ἔπειτα τῇ αἰτήσει της, τῇ ἐκράτησεν ἓν τῶν καθισμάτων τῆς πρώτης σειρᾶς.

Καὶ μόνον μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἡ κόμησσα παρετήρησεν ὅτι ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ θηριοτροφείου ἦτο τεθειμένος μέγας λευκὸς χάρτης ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφαίνοντο μὲ γράμματα κατακόκκινα αἱ γραμμαὶ τῆς ἐνδιαφερούσης ταύτης εἰδοποιήσεως·

«Τὴν ἑσπέραν ταύτην εἰς τὰς 9 ἔκτακτος παράστασις. Εἴσοδος ἑνὸς ἀληθοῦς ἐρασιτέχνου εἰς τὸν κλωβὸν τῶν φοβερῶν θηρίων.»

Εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς εἰδοποιήσεως ταύτης φοβερόν, ἐκφραστικὸν ῥῖγος τὴν διέσεισεν. Ἐφοβήθη, ἐφοβήθη δι' αὐτήν· ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν τρέλλαν ταύτην, ἦτο καιρὸς ἀκόμη.

Ἀλλ' εἶχε τὸ δικαίωμα; δὲν θὰ ἀφῄρει τοιουτοτρόπως, ἀπὸ τὸν τολμηρὸν φίλον της τὴν εὐχαρίστησιν, τὸ γέρας τοῦ θριάμβου; Καὶ πῶς θὰ τὴν ἔκρινεν ἔπειτα; δὲν θὰ τὴν συγκατηρίθμει ἁπλούστατα μεταξὺ τῶν ἄλλων γυναικῶν. Θὰ τὴν ἠγάπα ἀκόμη; καὶ τέλος δὲν θὰ εἶχε τὸ δεῖγμα τῆς ἀδυναμίας της;

Ὁ κῦβος ἐρρίφθη.

Βυθισμένη εἰς τὸ βάθος τῆς ἁμάξης της μακρὰν παντὸς ὄμματος ἀδιακρίτου, ἀπηύθυνε θερμὴν προσευχὴν εἰς Ἐκεῖνον, ὅστις τὰ πάντα δύναται, διότι εἶχε θρησκευτικὰς πεποιθήσεις. Καὶ ποτὲ παράκλησις πρὸς τὸ Ὑπέρτατον Ὂν δὲν ἐγένετο εἰλικρινεστέρα καὶ διακαεστέρα.

Ἔπειτα ἀνακτήσασα, ψυχικὴν γαλήνην κατέβη βραδέως καὶ σοβαρῶς, εἰσῆλθεν εἰς τὸ θηριοτροφεῖον καὶ ἦλθε νὰ τοποθετηθῇ εἰς τὴν θέσιν, ἥτις τῇ ἦτο ὡρισμένη.

Παρέστη κατὰ πρῶτον ἀδιάφορος εἰς τὰς συνήθεις ἀσκήσεις τοῦ δαμαστοῦ, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὅτε ἡ ὥρα ἐπλησίαζεν ἠσθάνθη τὴν καρδίαν της νὰ κτυπᾷ δυνατώτερα, τὸ αἷμα νὰ ἀναβαίνῃ εἰς τοὺς κροτάφους μὲ ὀδυνηρὰ κτυπήματα.

Λεπτά τινα παρῆλθον ἀκόμη μετὰ τὴν ἔξοδον τοῦ θηριοδαμαστοῦ καὶ ὁ Πέτρος Δενὶς ἐφάνη εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κλωβοῦ.

Ἦτο ἐνδεδυμένος μὲ στολὴν θηριοδαμαστοῦ καὶ μὲ τοὺς στολισμοὺς ἐν γένει τούτων, τὸ δὲ κολλητὸν πανταλόνιον ηὔξανεν ἀκόμη τὸ ἀρρενωπὸν κάλλος του.

Τὸ πλῆθος ἐκ πρώτης ὄψεως ἐξερράγη εἰς χειροκροτήματα παρατεταμένα, ἐνῷ ἡ κόμησσα, ὠχροτάτη κατέπνιγεν ἐπιφώνησιν πόνου.

— Πέτρε, σὲ ἀγαπῶ, ἐψιθύρισε. Παρευθὺς τὴν εἶδεν οὗτος καὶ μὲ ταχύτατον βλέμμα τὴν ἐχαιρέτισεν.

Ἔπειτα, ταχύτατα εἰσῆλθεν εἰς τὸν κλωβόν, μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἔχων ὑψωμένην τὴν μάστιγα στρατιωτικῶς καὶ θρασέως.

Τὰ θηρία, τρεῖς λέοντες καὶ δύο λέαιναι ἐφάνησαν κατὰ πρῶτον ἔκπληκτα ἐκ τῆς τόλμης ταύτης.

Πρὸς στιγμὴν ἔμειναν ἀκίνητα τὰ γλαυκὰ ὄμματά των, διακαῶς προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ νέου τούτου κυρίου.

Ἔπειτα ἤρχισαν νὰ ἕρπωσι θορυβωδῶς ἀνήσυχα. Ἡ μάστιξ ἐκρότησε πάραυτα, καταπέσασα εἰς τὴν κοιλίαν τῆς πλησιεστέρας λεαίνης.

Ὠπισθοχώρησεν, ἐκπέμψασα ὑπόκωφον μηκυθμὸν καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ λοιπὰ θηρία τὴν ἐμιμήθησαν. Αἱ δυνατὰι καὶ βραγχνώδεις φωναί των ὑψώθησαν ὡς μουσικὴ φοβερῶς ἰσχυρά, ἐνῷ τὰ ὦτά των ἐμεγεθύνοντο ἐκτεινόμενα περὶ τὸν λαιμόν των καὶ αἱ κοιλίαι των παταγωδῶς ἐκρότησαν ἀπὸ τὰ ἔρρυθμα κτυπήματα τῆς οὐρᾶς των. Ὁ Πέτρος ἔκαμε τότε ἓν βῆμα καὶ ἐκτύπησε κατὰ τύχην εἰς τὸν σωρόν. Τότε δὲ ἔγεινε μία σύγχυσις γενική· συνεχῆ ἐξηγριωμένα πηδήματα, στάσεις αἰφνίδιαι καὶ λοξαί, ἕλξεις αἰλουροειδεῖς καὶ νευρώδεις. Εἷς λέων ὑψώθη ἀπειλητικὸς καὶ μὲ μηκυθμὸν βροντώδη ἀπεκάλυψε τοὺς φοβεροὺς ὀδόντας του. Ὁ Πέτρος, ὠχρὸς ὀλίγον, μὲ χεῖλη συνεσταλμένα, ἀλλὰ προσεκτικὸς καὶ εἰς τὸ ἐλάχιστον κίνημα τῶν ἐπικινδύνων τούτων ζώων, τὰ ἐμαστίγωνεν ἄνευ διακοπῆς καὶ τὰ ἠνάγκαζε νὰ ὀπισθοχωρῶσι. Δύω ἐξ αὐτῶν κουρασθέντα ἀναμριβόλως ἢ μᾶλλον φύσεως ἠπιωτέρας ἀνεκάθησαν μεγαλοπρεπῶς εἰς γραφικωτάτην θέσιν Σφιγγός.

Τὸ πλῆθος, ἀγωνιῶν, ἐσιώπα· ἡ κόμησσα συγκινηθεῖα μέχρι βάθους καρδίας δὲν ἐτόλμα νὰ κάμῃ ἓν κίνημα. Τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν ἔχουσα διεσταλμένας ἐκ τοῦ τρόμου, ἠκολούθει μὲ βλέμμα ἔξαλλον τὴν φοβερὰν ταύτην σκηνήν, ἥτις δι' αὐτὴν μόνον ἐπαίζετο.

Ἐξαίφνης, ἐπειδὴ ὁ Πέτρος, νομίσας αὐτὴν εὐχαριστημένην πλέον, ἠθέλησε ν' ἀπομακρυνθῇ, μία λέαινα, πρὸ ὀλίγων στιγμῶν καθημένη εἰς γωνίαν τινὰ ἐτέντωσεν ἀποτόμως τοὺς μυώδεις πόδας της, καὶ ἐπέπεσεν ἀπειλητικὴ καὶ ἀποφασιστικὴ κατὰ τοῦ γλύπτου. Καὶ μὲ τὴν οὐράν της ὀρθίαν, τὸ σῶμα ταλαντευόμενον ἐκ θυμοῦ, ἐστάθη τρομερά, μὲ τὰ ὄμματα λάμποντα ἀπὸ φλόγας αἱμοχαρεῖς.

Ἐκ νέου ἡ μάστιξ ἐκρότησε καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ θηρίου. Ἀλλ' αὐτοστιγμεὶ τοῦτο μὲ κίνημα ἀπότομον ἐξέτεινε τὸν ἕνα τῶν ἰσχυρῶν ποδῶν του καὶ μὲ ἓν μόνον κτύπημα τῶν χαλυβδίνων ὀνύχων της κατεξέσχισε τὸν ὦμον τοῦ Πέτρου. Ὁ πόνος τὸν ἔκαμε νὰ κλονισθῇ ἐνῷ θρόμβοι αἵματος ἐκηλίδωσαν τὸ φόρεμά του. Κάτωχρος ὑπεχώρησεν.

Ἡ κόμησσα ἐν παροξυσμῷ συγκινήσεως ἐτινάχθη ὀρθία καὶ μὲ φωνὴν ἀπογνώσεως ἐφώναξε:

— Πέτρε, ἰδική σου διὰ παντός!

Ἐν τούτοις τὰ θηρία ἀμέσως ἐξαγριωθέντα ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ αἵματος, ὥρμησαν κατὰ τοῦ τολμηροῦ γλύπτου.

Τετέλεσται!!!

Οἱ θεαταὶ κατάπληκτοι ἐκραύγαζον φεύγοντες.

Ἡ κόμησσα ἔσπευσε πρὸς τοὺς σταύλους, ὅτε τὰ θηρία ὠπισθοχώρησαν πάραυτα ὑπὸ τὸ κράτος ἀκατανικήτου φόβου.

Ὁ θηριοδαμαστὴς καὶ οἱ βοηθοί του εἰσήγαγον διὰ μέσου τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων τοῦ κλωβοῦ μακρὰς λόγχας, φερούσας πυρσοὺς ἀνημμένους.

Συγχρόνως κάποιος ἤνοιγε τὴν ἐξωτερικὴν θύραν καὶ ἔσυρεν ἔξω τὸν γλύπτην πίπτοντα, τὸν ὁποῖον παραπέτασμα πυρὸς ἐχώριζεν ἤδη τῶν θηρίων, καὶ τὸν ἔσωζεν.

Ὅταν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἔσυρεν οὕτω, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του ἐκλείπουσαν, αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλειπον. Ἦτο αὐτή, ἡ Ἰωάννα.

Τὸ μέγεθος τῆς ἀτυχίας ταύτης τὸν παρέλυσε. Τὰ ὦτά του ἐβόμβουν· ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐλιποθύμησεν.

Ὕστερον, εἰς δέκα λεπτὰ εὑρίσκετο ἐν τῇ

ἀμάξῃ τῆς κομήσσης, μὲ τὸν βραχίονα ἐπὶ μανδηλίου κρεμάμενον. Πλησίον του ἡ κόμησσα, προσηλοῦσα ὄμμα ἀνήσυχον εἰς τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν του.

Καὶ ὅταν, τέλος πάντων. εἶδε τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου του νὰ ἀνακτήσωσι τὴν ζωήν, τὰ διαπεραστικὰ βλέμματά της, πλήρη διακαοῦς ἔρωτος τὸν κατέτρωγον.

Ἡ θωπευτικὴ φωνή της ἐψιθύρισε μὲ τόνον ἀπείρου τρυφερότητος.

— Πέτρε, ὦ Πέτρε μου, σὲ ἀγαπῶ. Εἶμαι ἰδική σου, ὅλη ἰδική σου καὶ διὰ παντός.

Μὲ ἀγαπᾷς καὶ μὲ συγχωρεῖς δὲν εἶν' ἔτσι;

— Σὲ λατρεύω, ἀπεκρίθη μεθυσμένος, ἔκ τε τοῦ βλέμματος καὶ τῶν λόγων τῆς κομήσσης.

Καὶ ἡδέως ἐστήριξε τὴν κεφαλήν του ἐπὶ τῆς βοστρυχωμένης κεφαλῆς ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) Π...

Σ. Μ. Τὸ θέμα εἶναι λίαν ἐπίκαιρον. Ὁ Μοντενέγρος εἶναι ἐδῶ. Ἡ ἀμφιβάλλουσα ἂς τὸν στείλῃ...

"ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙΑ,,

Τοιοῦτον φέρει τίτλον ἡ ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ προσφιλοῦς συνεργάτου ἡμῶν κ. Ν. Κοτσελοπούλου, ἥτις ἐντὸς ὀλίγου βλέπει τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος. Τὰ **Λουλουδάκια** τοῦ φίλου ποιητοῦ θὰ κρίνωμεν μετὰ τὴν ἔκδοσίν των· σήμερον, δρέψαντες ὀλίγα ἐξ αὐτῶν, γεμάτα μυρωδιά, δροσιὰ καὶ χάρη, σᾶς τὰ προσφέρομεν.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

—Μία...—Δύω... πέρνει τέλος...
Τὴν καρδιά μου τὴν πουλῶ...
—Τὴν πουλεῖς;.. καὶ τί γυρεύεις
Δι' αὐτήν, παρακαλῶ;
— Ἕνα φίλημα...—Τὴν πέρνω
— Τρέ... πουλήθηκε παιδιὰ
. . . . . .
Ἄχ! μὲ ἕνα φίλημά της
Μοῦ ἐπῆρε τὴν καρδιά!...

ΑΙ;...

Ὅ,τι παθαίνει ἡ δύστυχη
Καρδιά μου 'ς τὴ ματιά σου,
Εἰς τὴν δική μου τὴν ματιὰ
παθαίνει κ' ἡ καρδιά σου;

Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Τά χείλη της...
Τριαντάφυλλα κλεισμένα,
Τὰ μαῦρά της ματάκια...
ἄστρα φωτεινά,
Τὰ μάγουλά της...
Γιούλια ἀφροπλασμένα,
Καὶ τὰ μαλλιά της...
Σὰν τὴν νύχτα σκοτεινά.
Μ' ἀπ' τὰ μαλλιά της
Πειὸ σκοτεινή, πειὸ μαύρη...
Ἡ καρδιά της!

ΧΙΟΝΙ—ΚΑΡΔΙΑ

Μοῦ εἶπε—Πέρνα ὕστερα
Θὰ ἦμαι 'ς τὸ μπαλκόνι
Ἐπέρασα καὶ τί νὰ ἰδῶ;
Μιὰ σφαῖρα ἀπὸ χιόνι!...
Κ' εἶπα — Ἐκρύφτη μὴ ἡ χιονιὰ
Χαλάσῃ τὴν 'μορφιά της
Καὶ 'ς τὸ μπαλκόνι μ' ἄφησε
Νὰ βλέπω τὴν καρδιά της!...

ΖΗΛΕΥΕΙΣ;

Μακάρι νὰ μ' ἐζήλευες,
Ὡραία καστανή,
Γιατί ἡ ζήλεια πάει
Νὰ 'βρῇ φωλιὰ εἰς τὴν καρδιά
Ἐκείνου ποῦ πονεῖ,
Ἐκείνου π' ἀγαπάει!...

ΓΙΑΤΙ;

— Γιατί μοῦ γύρεψες φιλί;— Ἐσὺ γιατί ποτίζεις
Τὴν γάστρα σου, ἀγάπη μου;—Γιατί; Δὲν τὸ γνωρίζεις;
Γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ φοῦλί μου γλυκὰ νὰ λουλουδίσῃ...
—Ἀφοῦ λοιπόν, τὸ φοῦλί σου, θέλει νερὸ ν' ἀνθίσῃ,
Πῶς θέλεις ἡ ἀγάπη μου, ν' ἀνθῇ χωρὶς φιλί;
. . . . . .
Εἶναι τὸ φίλημα δροσιὰ 'ς τὸν ἔρωτα, τρελλή;

Ν. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΟ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟ

Τῷ Φερδ. Ι. Καμπιώτῃ.

I

Ἀρρώστησα βαρειά. Μὲ προσέβαλεν ὁ υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης. Ἐπέδραμε κατ' ἐμοῦ βαρβάτος, φλογερός... Μὲ ἔρριψεν εἰς τὸ κρεββάτι... Ἔπεσα γιὰ νὰ σηκωθῶ μετὰ ἕνα μῆνα!... Ὦ δυστυχία, θὰ χάσω τὰ μαθήματά μου.

II

Παρῆλθε βραδὺς σὰν ἕνας χρόνος, ὁ κατηραμένος ἐκεῖνος μῆνας. Παραίτησα τὸ κρεββάτι. Ὁ ἰατρὸς μοῦ ἐπέτρεψε νὰ πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖον. Ἄχ, ἰατρέ, εἶσαι πρωτόπειρος! Δὲν εἴξεύρεις νὰ μὲ προφυλάξῃς· μὲ ἐκθέτεις εἰς κίνδυνον ἐκ δευτέρου.

III

Πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἡ τσουχτερόφθαλμος δασκάλα μου μοῦ ρίχνει κάτι σαϊτιαῖς μὲ τὰ μάτια της, καὶ μοῦ λέγει, νὰ φέρω πιστοποιητικὸ ἀπὸ τὸν ἰατρό, πρὸς δικαιολόγησιν τῶν ἀπουσιῶν μου... Ἄχ, σκληρὴ δασκάλα, ἄπιστη κυρὰ Μαρίκα! Χρειάζεται λοιπὸν πιστοποιητικὸ γιὰ νὰ σὲ πείσῃ ὅτι τὰ μάτια σου — τὰ μαῦρά σου τὰ μάτια, μὲ ταῖς φαρμακεμέναις σαϊτιαῖς —μὲ ἔρριψαν ἕνα ὁλόκληρο μῆνα εἰς τὸ κρεββάτι,...

Mic

ΜΟΥΣΙΚΗ-ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΘΕΑΤΡΟΝ

Θέατρον «Ὁμονοίας»

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἑφθήμερον παρεστάθησαν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Ὁμονοίας ὁμωνύμου θεάτρου πολλὰ δράματα, ἐν οἷς ἡ ἐπιτυχία τοῦ θιάσου Μενάνδρου, εἶναι πρὸ πολλῶν ἐτῶν γνωστή. Ἅπαντες οἱ θεαταὶ π.χ. ἔλεγον πρὸς τὸν πλησίον των:

— Δὲν ἔχεις ἰδεῖ ἄλλην φορὰν τοὺς «Πειρατάς»; Ἄ! ὁ Κοτοπούλης παίζει ἐξαίρετα τὸν Ἀνδρέαν...

Εἰς ἄλλην παράστασιν τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος:

— Καὶ γιὰ ποῦ ἀπόψε;

— Ἄμ! θέλει κ' ἐρώτημα! Ἀπόψε εἶναι ὁ «Στρογκώφ», καὶ ὁ Σπῦρος (Ταβουλάρης), θὰ μᾶς κάμῃ νὰ ξεκαρδισθοῦμε ἀπὸ τὰ γέλοια μὲ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἄγγλου ἀνταποκριτοῦ τῆς ἐφημερίδος Μόρνιγκ Πόστ.

Προχθὲς πάλιν παρεσταθῆ ὁ «Μῦλος τῆς Ἐριδος» κωμειδύλλιον τοῦ κ. Λάσκαρη, μὲ ὡραίαν μουσικὴν καὶ πρὸ πάντων μὲ τὴν ὡραίαν δυῳδίαν τῶν δύω ἀλληλοπτυομένων γερόντων, οὓς ἀμίμητα ὑποκρίνονται οἱ κκ. Παν. Σταματόπουλος καὶ Ν. Ζάνος.

Ἀπόψε ἔχομεν τὴν «Ἀδριανὴν Λεκουβρὲρ» ἐν ᾗ διαπρέπει ἡ ἐκ τῶν ἀρίστων ἠθοποιῶν δεσποινὶς Αἰκατερίνη Βερώνη.

Θέατρον «Παραδείσου».

Μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας παρεστάθη πρό τινων ἡμερῶν τὸ δύσκολον τοῦ Δουμᾶ δρᾶμα «ἡ Φρανσιγιών». Ἡ κυρία Παρασκευοπούλου ἐπέτυχε πολύ, ἰδίως εἰς τὴν τελευταίαν πρᾶξιν. Θὰ τὴν παρακαλέσωμεν ὅμως νὰ μὴ τονίζῃ τὰς λέξεις ὅπου φθάσῃ. Πρὸς τελείαν ὑπόκρισιν, δὲν εἶναι ἀρκεταὶ οὔτε αἱ θαρραλέαι κινήσεις της, οὔτε τα τραγικά της μάτια, οὔτε ἡ προσπεποιημένη φωνή της· το πᾶν, κυρίως, ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ὀρθοῦ τονισμοῦ τῶν λέξεων. Τὸ τοιοῦτον, δυστυχῶς, δηλ. τὴν ἀπαγγελίαν ἅπαντες οἱ ἠθοποιοὶ παρημέλησαν, καὶ μόνον, κατὰ τὴν ἰδέαν μας, ὁ κ. Ἀρνιωτάκης γνωρίζει νὰ ἐκφράζῃ τὰς διαφόρους ἐναλλαγὰς τῶν αἰσθημάτων του διὰ μόνου τοῦ ὀρθοῦ τονισμοῦ τῶν ἐν τῷ δράματι λέξεων.

Ἐν τῇ παραστάσει τῆς Φρανσιγιών, πολλὰς ὡραίας φράσεις, δὲν τὰς ἠννοήσαμεν ἢ ἐξηγάγομεν ἐσφαλμένην ἔννοιαν, ἕνεκα καὶ μόνου τοῦ ἐλαττωματικοῦ τονισμοῦ.

Ἐν παρόδῳ σημειοῦμεν ὅτι ἡ μετάφρασις τῆς «Φρανσιγιὼν» ἦτο πολὺ ἀνεπιτυχής· εἰς ἑκάστην φράσιν ἐγένετο καταφανὴς ἡ περὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἀγραμματωσύνη τοῦ μεταφραστοῦ.

Ἐμάθομεν μερικὰ σκάνδαλα, συμβάντα καὶ συμβαίνοντα ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς μεταξὺ πάντων τῶν μελῶν τοῦ θιάσου «Αἰσχύλου», ἀλλ' ἀποφεύγομεν τὴν δημοσιεύσίν των, εὐχόμενοι αὐτοῖς ν' ἀφήσωσι τὰς γνωστὰς μικροφιλοτιμίας των, καὶ ἐργασθῶσιν ἐν ὁμονοίᾳ χάριν τῆς ὑπολήψεως ἑαυτῶν τε καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Σκηνῆς.

Ἕνεκα τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος σκηνῶν, τὸ θέατρον τοῦ «Παραδείσου», ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, ἀργεῖ.

Θέατρον Τσόχα

Κάλλιον θὰ ἦτο νὰ ὠνομάζετο τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου νεόδμητον θέατρον, θέατρον ὁ Κόκος!!! Μὰ τὴν ἀλήθειαν! Ἀφ' ἧς ἐποχῆς τοῦτο ἤνοιξε τὰς πύλας του, οὐδὲν ἄλλο ἔργον ἀκούομεν ἢ Καπετὰν Γιακουμῆ, Λύραν τοῦ Γερο-Νικόλα, Μπάρμπα Λινάρδον κλπ.

Καὶ ἔπειτα ἀπορροῦν, πῶς τὸ θεατρόν των εἶναι κενόν!

Ἱπποδρόμιον Τουρνεαέρ.

— Ἀληθὴς ἀπόλαυσις δι' ἐμέ, μοὶ ἔλεγε προχθὲς εἷς γνώστης τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρου, τὸ ἱπποδρόμιον· πηγαίνω κάθ' ἑκάστην.

—Καὶ διατί δὲν πηγαίνεις εἰς τὸ Ἑλληνικόν.

— Ἰδοὺ διατί· Εἰς τὸ Ἑλληνικὸν βλέπω πολλὰ παράξενα καὶ μὲ πιάνουν τὰ νεῦρά μου· εἰς τὸ ἱπποδρόμιον, ἠμπορεῖ νὰ μὴ εἰξεύρουν καλὴν ἱππασίαν, ἀλλ' ἐγὼ τοὐλάχιστον, δὲν ἐννοῶ τὰ λάθη, οὔτε τῶν διπόδων οὔτε τῶν τετραπόδων ἠθοποιῶν, τοῦ ἱπποδρομίου καὶ εὐχαριστοῦμαι.

Μεφιστοφελής.

Πρὶν ἔτι φίλτατε κατακλύσῃ τὸ πνεῦμά μου ἡ κατηραμένη αὐτὴ γενεὰ τῶν μικροβίων, ἠρεσκόμην καὶ ἐγώ, νὰ πετῶ μὲ τὰ κοῦφα πτερὰ τῆς νεότητος εἰς τὸ τέμενος τῶν ταλαιπώρων Μουσῶν, καὶ νὰ τὰς βασανίζω (καθὼς καὶ τόσοι ἄλλοι!), σὰν τὰ κακὰ παιδιά, ποῦ βασανίζουν τὰ μικρὰ καὶ ἀπροστάτευτα πουλάκια, ὅταν μόλις δύνανται νὰ ἀναρριχῶνται στὴν φωλεάν των! Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τώρα εὑρίσκω ποιάν τινα σχέσιν μεταξὺ θερμομέτρου, ἐγκεφαλικῆς συμφορήσεως καὶ ποιητικοῦ οἴστρου χειρουργικῆς μαχαίρας καὶ ποιητικῆς λύρας Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος καὶ αἰσθάνομαι, ὅτι ἡ μαλακὴ ἐκείνη καρδία τοῦ ποτὲ ποιητίσκου δὲν ἀπεσκληρύνθη εἰσέτι (φεῦ! εἰσέτι!) ὁλόκληρος μεταχωρήσασα εἰς τραχεῖαν καρδίαν ἰατροῦ, πλήττω ἐνίοτε, κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς μου, τὴν πτωχικήν μου λύραν, ἥτις (ἂς τὸ ὁμολογήσω πρῶτος) σκοντάφτει κάπου κάπου, διότι τὴν ἐσκούριασεν ὁ πανδαμάτωρ χρόνος ἐρριμένην ἐκεῖ εἰς μίαν γωνίαν τοῦ γραφείου μου. Ἤδη θὰ τὴν χορδίζω ἐνίοτε διὰ τὴν φίλην Οἰκογένειαν καὶ τώρα τῆς στέλλω ἐπὶ τοῦ παρόντος νωπὸ νωπὸ **τό :**

Τότε

Θυμᾶσαι, ἄπονη, 'σ ἐκείνους τοὺς χρόνους
Ποῦ παίζαμ' ἄφοβα στὰ χορταράκια ;
Εἴμεθα τότε παιδιὰ χωρὶς πόνους
Φαιδρὰ κι' ἀμέριμνα σὰν τὰ πουλάκια
Σοῦ 'πλεκα τότε τὰ χρυσᾶ σου μαλλάκια
Κὴ ἂν ἤθελα σοῦ 'περνα καὶ χίλια φιλιά,
Ἄφοβα μοῦ 'διδες τὰ δυό σου χεράκια.
Ἀχ! γιατί νὰ ἤμαστε τότε παιδιά ;
Ἀντὶ γιὰ φίλημα γέλοιο στὰ χείλη
Ἀντὶ γιὰ ἔρωτα χαρὰ στὴν καρδιὰ
Χωρὶς νὰ νοιώθω, ὦ τότε φίλη,
Σοῦ 'περνα ἄδικα τόσα φιλιά
Ἀγκαλιασμένα τότ' ἐρροφούσαμε
Τὸ ἓν τοῦ ἄλλου ἀνασασμοὺς
Τὰ χείλη μας ἔσμιγαν καὶ ἐφιλούσαμε
Χωρὶς τρεμούλα χωρὶς παλμούς.

Τώρα

Παρῆλθε τὸ τότε ἦλθε τὸ τώρα,
Παρθένος γίνεται ἡ κορασίς,
Ἡ νειότη σοῦ χάρισε ἄφθονα δῶρα
Κὴ' ἄπονα σέμαθε νὰ λησμονῆς.
Κοντά σου σιμώνω, ἄπονη κόρη,
Καὶ ἡ πνοή σου μὲ ἀναλεῖ
Στὸν τότε σύντροφον σκληρὰ συγχώρει
Νὰ κλέψῃ τώρα,
Τώρα ποῦ εἶν' ὥρα
Νὰ κλέψῃ τώρα ἕνα φιλί.
Τὸ βλέμμα σου τώρα τὸ ρίπτεις κὴ 'ἀστράπτει
Φέρνει ὅπου πέσῃ λαύρα φωτιά
Τώρα στὰ στήθη μου φλόγα μ' ἀνάπτει
Γιὰ νὰ τὴν σβύσω δόσε μου τώρα
Ὦ! δός μου τώρα
Τὰ τότε φιλιά.

Ὦ χρόνε, φέρε τὸ τότε τώρα,
Καὶ ἄσε μου ἔστω ζωῆς μιάν ὥρα.

Ἀνδρίτσαινα

ΤΑΣΗΣ ΝΕΟΝΕΛΗ ΦΡΑΓΚΑΝΤΩΝΗΣ

ΠΟΜΦΟΛΥΓΕΣ

Σκέψις ἀγαθοῦ ἀστοῦ :

Ἐν τῇ οἰκογενείᾳ μου παρίσταμαι — ὡς ἀρχηγὸς αὐτῆς· ἐν τῇ κοινωνίᾳ — ὡς μέλος αὐτῆς, καὶ ἐν τῇ Βουλῇ — ὡς ἀνώτατος ὑπάλληλος.

*

Ἵνα λύσῃ ἀπορίαν ὁ κ. Ξ. ἐρωτᾷ τὸν φίλον του κ. Φ.

— Διατί λέγουν : δοὺς τὰς νενομισμένας ἐξετάσεις ;

— Διότι νομίζονται ἐξετάσεις.

*

Ἐν τῷ ἀπέναντι τοῦ γραφείου τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» ἐδωδιμολεσχοποικιλοβρωματοπωλείῳ, τῷ παρέχοντι τὸν περίφημον Σαμιακὸν οἶνον, προκειμένου περὶ τοῦ οἴνου τούτου :

Ὁ πελάτης :

— Μωρ' αὐτὸ εἶνε νέκταρ . . . Ἀπ' αὐτὸ ἔπινε καὶ ὁ Ζεὺς τῆς ἀρχαιότητος ;

— Δὲν τὸ εἴχαμε τότε τὸ μαγαζί.

*

Ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ :

— Δὲν μοῦ λές, γιατί ἡ ἀριστοκρατία δὲν πηγαίνει εἰς τὸ ἑλληνικὸν θέατρον ;

— Ἐπειδὴ ἑλληνικὸ θέατρο . . . δὲν εἶναι 'ς τὸ Παρίσι.

*

Ἀθηναϊκόν :

Ἀθηναῖος καὶ ἐπαρχιώτης κάθηνται πρὸ ζαχαροπλαστείου.

— Τί διατάσσετε ; ἐρωτᾷ ὁ ὑπηρέτης.

Καὶ ὁ Ἀθηναῖος :

— Ἐμένα νὰ μοῦ δώσῃς καφὲ-γκλασέ.

Ὁ δὲ ἀφελὴς ἐπαρχιώτης :

— Κ' ἐμένα τὸ ἴδιο, ἀλλὰ τὸν θέλω βαρὺ-γλυκόν!

Facetieux.

ΑΠΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΕΙΣ ΑΙΓΙΝΑΝ

Μονόλογος

(Ἱστάμενος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος)

Νομίζω ὅτι φεύγομεν... ἄ! ναί, νὰ ποῦ κινοῦμαι ..
Πῶς τρέμει τὸ ἀτμόπλοιον... τὴν ἄγκυρα τραβοῦμε
καὶ τὰ πριμάρουμ' ἥσυχα 'ς τὴν Αἴγινα... Ἀντίο,

(χαιρετῶν διὰ τοῦ πίλου του)

Σ' ἀφίνω πλέον, Πειραιᾶ... καὶ μετὰ ὥρας δύο
θὰ ἦμαι εἰς τὴν Αἴγινα .. Καὶ τί καιρὸς ὡραῖος...
ἡ θάλασσα εἶναι γραλὶ. . κι' ἐγὼ εἶμαι γενναῖος...

(παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ)

Ἔλα δά, τώρα—τίποτε δὲν ἦτο, ἕνα κῦμα
μὲ ἔκαμε καὶ ἔχασα τὸ στερεό μου βῆμα.

(Παρατηρῶν τὴν θάλασσαν)

Τί θάλασσ' ἀριστούργημα, τί κύματα ὡραῖα,
ἔχουμε πρίμο τὸν καιρό .. Μὰ δὲν ἔχω παρέα
κανένα λόγο νὰ εἰπῶ.

(ταλαντεύεται)

Μὰ τί μ' ἔπιασε πάλι,
ποῦ ἔχασα τὸ βῆμά μου καὶ μοῦρθε κάπως ζάλη

(ζητῶν νὰ καθήσῃ)

Δὲν θά 'καμ' ἄσχημα, θαρρῶ, ὀλίγον νὰ καθήσω.

(ταλαντευόμενος)

Μὰ τί χορὸ ποῦ ἄρχησε...

(πρὸς ἐπιβάτην)

συγγνώμην ν' ἀκουμβήσω.

(πίπτων ἐπί τινος ὄπισθέν του ἐπιβάτου)

Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε. . ἤθελα νὰ καθήσω,
ἀλλ' ἐκινήθη ἔξαφνα καὶ μ' ἔρριψεν ὀπίσω.

(θέλων ν' ἀνοίξῃ ὁμιλίαν)

Θαρρῶ ὅτι ἡ Αἴγινα, κύριε, δὲν ἀπέχει
παρὰ δυὼ ὥραις. Μὰ θαρρῶ, τὸ πλοῖον ὅτι τρέχει
πολύ, καὶ ἴσως γρηγορώτερα ἐκεῖ 'λιμενισθοῦμε...
Τὸ κατ' ἐμὲ ἀδιάφορον, τοὺς ἄλλους 'γὼ λυποῦμαι,
ποῦ εἶναι ἀσυνείθιστοι.

(βλέπων ὅτι δὲν τῷ ἀποκρίνεται, ἀλλάσσει θέμα)

Ἐφεύρεσις σπουδαία
Τῷ ὄντι. εἶναι ὁ ἀτμὸς, καὶ ὅλως διόλου νέα

(ἀποφεύγων ἀντίρρησιν)

Δέν ἀντιτείνω, τὸ πανὶ πῶς ἦτο τι ὡραῖον!
ὀλίγον τι ποιητικὸν καὶ ἐνταυτῷ σπουδαῖον,

(βλέπων ὅτι ὁ πρὸς ὃν ὁμιλεῖ ὠχριᾷ καὶ ταράσσεται)

(ἰδίᾳ)

Μὰ τί συμβαίνει, διατὶ τὸ χρῶμά του ἀλλάζει
ὁ κύριος .. ἄ, ἐννοῶ, θὰ τὸν ἐπηρεάζῃ
ἡ θάλασσα.

(ἐπαναλαμβάνων τὴν ὁμιλίαν)

Ποῦ εἴχαμε παρακαλῶ ἀφήσει
τὴν ὁμιλίαν; .. ἄ, ἄ, ναί! σᾶς εἶχον ὁμιλήσει
περὶ ἱστίων. Τὸ λοιπὸν, ὡς πρότερον σᾶς εἶπον...

(ταλαντευόμενος πίπτει ἐπ' αὐτοῦ)

Ἀ! Μὰ αὐτὸ τ' ἀτμόπλοιο κάμνει φρικώδη κτύπον,
κουνιέται σὰν παλιόβαρκα. .πῶς, τί, δὲν ἀπαντᾶτε;...

(θέλων νὰ τὸν κάμῃ νὰ ὁμιλήσῃ)

Μήπως καὶ σεῖς 'ς τὴν Αἴγινα,καθὼς κ' ἐγὼ, θὰ πᾶτε;

(ἐμπιστευτικῶς)

Εἰξεύρω πῶς ἡ Αἴγινα κάμνει λαμπρὰ κανάτια...
πῶς ἔχει ἄνδρας ἄσχημους... μὰ νόστιμα κομμάτια.

(ἰδίᾳ)

ἀλλὰ πῶς ἐκιτρίνισε

(ὑψηλοφ.)

Καὶ δι' ὑπαρεσίαν
βεβαίως θὰ πηγαίνετε εἰς Αἴγιναν, κυμίαν;
Ἐγὼ γιὰ διασκέδασι ἕως ἐκεῖ πηγαίνω.

(ἰδίᾳ, ταρασσόμενος)

Μὰ τί ζαλάδα εἶν' αὐτή ; δὲν τὴν καταλαβαίνω.

(ἐξάγει φιαλίδιον)

Ἂν πιῶ ὀλίγον ἀπ' αὐτὸ, θὰ μοῦ περάσ' ἡ ζάλη

(πίνει)

τῷ ὄντι δυώχνει τοὺς καπνοὺς, μὲ μᾶς ἀπ' τὸ κεφάλι.

(τῷ παρουσιάζουν λεκάνην)

Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, δὲν εἶν' καιρὸς ἀκόμα

(ἰδίᾳ)

Καὶ ὅμως τὸ αἰσθάνομαι πῶς ἦλθεν εἰς τὸ στόμα.

(δοκιμάζων νὰ περιπατήσῃ)

Τὶ κουταμάρα ἔκαμα, τὸ σπήτι μου ν' ἀφήσω,
καὶ τέρψιν εἰς τὴν θάλασσαν νὰ ἔλθω νὰ ζητήσω!

(ταλαντευόμενος)

Δὲν ἠμπορῶ οὐδὲ στιγμὴν ὀρθὸς νὰ ἀπομείνω,
καὶ θὰ καμνα πολὺ καλὰ σὲ μιὰ γωνιὰ νὰ μείνω

(παρατηρῶν τοὺς γείτονάς του)

Τί ἀσχημάνθρωπος, καλέ —Τὸν ἄνδρ' αὐτὸν ἰδέτε
ποῦ σὰν βαρέλι ἔπεσε κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ κυλιέται.

(καθήμενος)

Ἐδῶ εἶμ' ἀριστούργημα... ὤ! τὶ ὡραῖον κῦμα.

(βρεχόμενος ὑπὸ τοῦ κύματος)

Πουά! μ' ἔκαμε μούσκεμα! πουά! πουά! τι κρῖμα!
ἀπ' τὰ παπούτσα ὡς τὸν λαιμὸ μὲ ἔκαμε μουσκίδι
μ' αὐτὸ εἶναι πολὺ κακὸ τῆς θάλασσας παιγνίδι.
Ὦ! νὰ καὶ μία δεσποινὶς... καλὲ ἰδὲ, ἰδέτε
ποῦ οὔτε καταδέχεται διόλου νὰ κρατιέται.
Νὰ αι ξανθὴ, μελαχροινὴ... καλὲ καὶ τί μὲ μέλει!
φθάνει ὅτι τὴν ἀγαπῶ κι' ἂς ἦναι ὅ,τι θέλει!
Καλὲ,ἰδὲ! πρασίνισε θάρρος, θάρρος, κυρία,
κι' ἐντὸς ὀλίγου θὰ γενῇ γαλὴν' ἡ τριχυμία.

(τὸν τραβᾷ τις ἐκ τοῦ ἐνδύματος)

Τί θέλεις γείτονα ; —πῶς ; τί ; . τί εἶπες ; μὰ τί λέεις ;
εἶσ' ἄρρωστος;.. καὶ τὶ μ' αὐτὸ .. ἔλα, καλὰ, μὴ κλαίῃς
—πῶς τὸν λυποῦμαι—τί ζητεῖς; λέγε μου, περιμένω...
καφέ;. . καὶ ποῦ στὸ διάβολο τὸν ἔχω 'γὼ κρυμμένο.

(καλῶν)

Ἐ! Γιάννη, Κώστα. Νικολῆ. Χαρίλαμπε, Θανάσῃ.
φέρτε καφὲ στὸν κύριον. . γρήγορα .. θὰ .. ξε....σκάσῃ
Καταραμένα κύματα... κ' ἐγὼ κ' ἐγὼ τὰ χάνω.

(τῷ ἀσθενεῖ)

Μὰ... ἄφησέ με κύριε... τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω.

Ἄ! ἕκαστος δι' ἑαυτὸν ὀφείλει νὰ φροντίσῃ...
ἀδυνατεῖ τὸ σῶμά μου νὰ σὲ ὑπηρετήσῃ.

(ἀπομακρυνόμενος)

Ἄς κάμ' ὅ,τι τοῦ κατεβῇ, ἐμένα τί μὲ μέλει;
νὰ τὸν βοηθήσ' ἀδυνατῶ., ἂς πάῃ ὅπου θέλει.

(παρατηρῶν)

Μά, ὤ! τί βλέπω! Ἡ Αἴγινα ἐφάνη ἀντικρύ μου,
Ὤ! Σ' εἶδον κὶ ἡσύχασε ὀλίγον ἡ ψυχή μου.

(πρὸς τὴν θάλασσαν)

Καὶ τώρα σὲ περιφρονῶ, ὦ θάλασσ' ἀφρισμένη!...

(ταλαντευόμενος καὶ ὠχριῶν)

Ἀλλὰ, σὰν τὸ στομάχι μου ν' ἀνεβοκατεβαίνῃ...

(φοβούμενος ἔμετον)

Τί ἔχω;—ναύτη, φέρε μου γρήγορα τὴν λεκάνη...
Τὴν ἔπαθα... μοῦ ἔρχεται... ἄ! νάτος, νάτος!.. φθάνει!

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν)

ΔΗΜ. Γ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑΦΟΡΑ

Θέλετε νὰ μάθητε πόσον ἐκόστισεν ἡ ἀνακάλυψις τῆς Ἀμερικῆς; Τριάκοντα ἓξ χιλιάδας φράγκα. Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος ἀνεκάλυψε κόσμον ὁλόκληρον μὲ 36,000 φράγκα! Ἤ, εἰς νόμισμα τῆς ἐποχῆς, 1,440,000 μαραβέδια.

—

Κινέζος τις φιλόσοφος, οὗ τὸ ὄνομα μὲ διαφεύγει, ἐπεριπάτει ἡμέραν τινὰ εἰς ἓν κοιμητήριον, βεβαρημένος ὑπὸ λύπης, ἐν μέσῳ τῶν πενθίμων ἐκείνων μνημείων.

Αἴφνης βλέπει γυναῖκά τινα γονατισμένην ἐπί τινος νωποῦ γηλόφου καὶ βαδίζουσαν μετὰ λύπης, μὲ τὸ ριπίδιον εἰς τὴν χεῖρα, ἐπὶ τοῦ τάφου ἐκείνου.

Πλησιάζει καὶ λέγει μετὰ γλυκύτητος πρὸς τὴν τεθλιμμένην:

— Τὸν σύζυγόν σας κλαίετε;

— Τὸν σύζυγόν μου, ἀπεκρίθη.

— Ἀλλὰ διατί, ἠρώτησεν ὁ φιλόσοφος, ἀερίζετε τοιουτοτρόπως τὸν τάφον του. Ὁ Βούδδας δὲν θὰ σοὶ ἀποδώσῃ τὸ σῶμα τοῦ συζύγου σου.

Ἄχ! εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, ὡρκίσθην εἰς τὴν νεκρικὴν κλίνην του νὰ μὴ ἔλθω εἰς δεύτερον γάμον πρὶν ἢ ξηρανθῇ τὸ χῶμα ὅπερ τὸν καλύπτει — καὶ ἔρχομαι καθ' ἑκάστην νὰ τὸ ἀερίζω ὅπως διώξω τὸ ταχύτερον τὴν ὑγρασίαν.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Εἰς τὴν ἐν τῷ 14ῳ ἀριθμῷ ἐρώτησίν μας: «ποία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ ράπτου καὶ κλέπτου» ἡ δεσποινὶς Ἀπελπις μᾶς ἔστειλε τὴν ἑξῆς ἀπάντησιν: Ὁ ράπτης, μᾶς **νταένει** καὶ ὁ κλέπτης, μᾶς **γδαένει.**

Δελτάρια.... ἄνευ πληρωμῆς

Δεσποινίδι Ἀπέλπιδι. Καὶ διὰ τί ἄπελπις *mia bella?—MIC.* Τέλος πάντων... ἐλύθησαν τὰ μάγια! Ἀφοῦ ἐπὶ τόσον καιρὸν μᾶς ἐφοβέριζες ὅτι θὰ ἐνέσκηπτες ἐπὶ τῆς Οἰκογενείας μας· δεχόμεθα εὐχαρίστως τὴν ἔφοδόν σου, εὐχόμενοι ὅπως αὕτη διαρκέσῃ ἐπ' ἄπειρον. Γνωρίζετε ὅτι προτιμῶμεν πάντοτε τὰ μικρά... (περὶ διηγημάτων ὁ λόγος).— Π. Μ. Κ. Δημητσ. Συμφωνοῦμεν μὲ τὴν ἰδέαν σας· ἂς ἐγγραφῶσι καὶ ἂς πληρώσωσι μετὰ ἕνα μῆνα καὶ μετὰ δύο, ἀλλὰ τὰς «Ἐπαγγελίας» θὰ τὰς λάβωσι δωρεὰν μόνον μετὰ τὴν πληρωμὴν τῆς συνδρομῆς των. Ὁ διευθυντὴς τῆς «Οἰκογενείας» ἐπιθυμεῖ νὰ γείνῃ γνωστὸν καὶ δημοφιλὲς τὸ φύλλον του εἰς τὴν πατρίδα σας, μεθ' ἧς συνδέεται διὰ παλαιῶν καὶ εὐχαρίστων ἀναμνήσεων.— Τ. Ν. Φρ. Ἀνδρίτσ. Δὲν μᾶς ἀπηντήσατε εἰς τὸ δελτάριόν μας. Εἶναι ἀνάγκη. Θὰ μᾶς ὑποχρεώσητε.

Παρακαλοῦνται, οἱ καθυστεροῦντες μέχρι τοῦδε τὰς συνδρομάς των, νὰ τὰς ἀποστείλωσι καὶ θὰ μᾶς ὑποχρεώσωσι, διότι ἐκ τῆς τακτικῆς πληρωμῆς τῶν συνδρομητῶν, ἐξαρτᾶται ἡ πρόοδος τοῦ φύλλου. Ἀπὸ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δεχόμεθα καὶ τραπεζογραμμάτια Γαλλικὰ ἢ Ἀγγλικά.

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Δέχεται τοὺς πελάτας του ἐν τῷ γραφείῳ του κειμένῳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πετράκη ἀριθ. 34, πλησίον τοῦ Πρωτοδικείου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
προπληρωτέα
Ἐν Ἑλλάδι δραχμ. 6
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ.χρ. 10

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου
Λεπτὰ 15

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ἰω. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ὁδὸς Δεληγεώργη
Ἀριθ. 36.

ΤΙΜΗ ΑΓΓΕΛΙΩΝ
Ἀγγελίαι οἰκονομικαὶ καταχωρίζονται πρὸς 5 λεπτὰ δι' ἑκάστην λέξιν.
Ἀγγελίαι πολυτελεῖς, κατ' ἀποκοπήν.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΑΛΕΡΓΗ ὁδ. Πειραιῶς—Ζήνωνος 2